



גיליון מס' 299



יבִיעֵ אומר



בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

פרשת וארא

מאמר השבוע
חמת ראש המוסדות
הרב' יגאל כהן שליט"א



תני לו כבוד!

היא מתנהגת בזלזול... וכאשר זה נמשך זמן רב, הוא מרגיש שהילדים שלו לוקחים ממנו את האהבה והכבוד שהוא מצפה מאשתו, וכך הוא מפתח אצלו שגאה כלפי ילדיו. אתה חכם! אתה יפה! אתה מכשר! זכיתי כשבורא עולם נתן לי אותך - אלו מלים שיכולות לחולל פלאים אצל הבעל, אלו מלים שיכולות לשבר הרבה מחסומים שנוצרו אצלו במשך השנים. איזהו מכבד?

באחד הימים העברתי שיעור לנשים. לאחר סיום השיעור נגשה אלי אשה: 'הרב, אם אפשר בבקשה לברך את בעלי'.
- 'איך קוראים לו?'
- 'עטרת ראשי, שמעון בן יוסף'.
- 'מה אמרת???'
- 'אמרת: עטרת ראשי, שמעון בן יוסף'.
- 'באמת את קוראת לו עטרת ראשי?!'
- 'כן! וכי זה לא מגיע לו?!'

כשספרתי את זה בשיעור, אמרו לי כמה נשים: 'אהה... הגזמת - עטרת ראשי?!'
כמוכן, באותו ערב ספרתי את זה לרעייתי (אולי היא תבין את הרמז...). והנה, בבקר למחרת אני מתעורר ולא מאמין - 'עטרת ראשי, בקר טוב!'
לרגע חשבתי שאני בגן עדן...

הספור הזה גרם לי להבין עד כמה חשוב בעיני הבעל להיות מכבד בעיני אשתו. מה היה? לאחר זמן נגשו אלי כמה גברים ושאלו - 'היכן כבוד הרב מוסר שעורים?' כששאלתי מדוע? הם ענו - 'לאחר השיעור האחרון שאשתי הייתה בו, היא חזרה הביתה והתחילה לקרוא לי 'עטרת ראשי'... משום מה, לאחריה היא הפסיקה עם זה, לכן אני רוצה שתבוא שוב לשיעורים, כדי שתחזור לקרא לי כך...'

אותה אשה צודקת! מה אכפת לך לקרא לו ככה?! מה אכפת לך לתת לבעלך הרגשה טובה?! האם יש סבה שאשה לא תקרא לבעלה בכינוי של כבוד כאשר זה עושה לו כל כך טוב!?

אומרים חז"ל (אבות פרק ד משנה א): 'איזהו מכבד? המכבד את הבריות' - מי שרוצה שיכבדו אותו, חייב קדם לכן לכבד את האחרים. אשה שתרגיל את עצמה לומר מלים של כבוד לבעלה, אין ספק שבעלה יחזיר לה בקבל כפלים כבוד הראוי לה.

אשה הרוצה שבעלה יעניק לה יותר ממה שהוא מעניק לה כעת, היא צריכה להעלות לו את הבטחון העצמי שלו, וזה על ידי שהיא תראה לו שהוא מכבד בעיניה, ותשתדל בכל הזדמנות לומר לו מלים של כבוד. וגם כאשר היא תראה אצלו איזו שהיא מגרעת - שהוא אינו עוזר בעבודות הבית, שהוא אינו מסדר מספיק, שאינו נותן יחס אוהב וחס לבני המשפחה - שתגשה לומר לו כמה הוא טוב בזה (הפוך מהמצוינות), וזה יעורר בו את הרצון להיות אהד שבה, וזהו - 'בקרית בונה'.

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן.

רב רבן של האמהות מעריכות את הילדים שלהם, עד שלפעמים אנו יכולים לשמע אמא האומרת לכן שלה - 'פה שלי' 'חכם שלי', וכשנסתכל לחפש אותו ילד יפה לא ממש נמצא אותו... אלא מה? בשביל אמא כל אחד מילדיה הוא ילד יפה, חכם, מכשר וכו'. כשהילד שומע כמה אמא שלו מעריכה את חכמתו, את פיו, את המעשים שלו, גם כשהוא מתבגר הוא עדיין מצפה שמישהו יקבל אותו ויעריך אותו כמו שאמא שלו קבלה אותו.

ואת זה אשתו צריכה לתת לו - - -
דרך העולם שיגד הנכנס הביתה מיד רצה האמא לקראתו - 'מה שלומך? איך היה בבית הספר? האם סימת את הסנדוויץ', וכל זה כי היא אוהבת את הילד שלה, והיא רוצה לעודד אותו מאד להצליח בלמודים ובשאר הדברים. לעמותו, כשהבעל נכנס הביתה היא זורקת לעברו שלום קר - 'אם אתה רעב יש אכל על הגאז'. הסבה לכך היא מפני שהיא חושבת שהבעל כבר גדול ואינו צריך עזרה, והוא אינו צריך שיארו לו שמעריכים אותו.

הייתי מעז לומר, שאם הנשים היו מתחסות לבעליהן כעוד אחד מהילדים שלהם, מצב הזוגות בעולם היה הרבה יותר טוב, כי באמת גם כשהגבר בגיל תשעים הוא צריך הערכה ועידוד, וגם אם אינו מבקש את זה, הוא בהחלט צריך את זה.

אשה ירוצה שבעלה יכבד אותה, שיהיה בעל טוב יותר, היא תבט לומר לו מלים של הערכה - 'בעלי היקר! אני מעריכה מאד את זה שאתה יוצא לעבודה ועובד קשה כדי שלא יחסר לנו דבר בבית', 'בעלי היקר! יכתיב כן שאתה עוזר לי בקניות המוצרים שאני מבקשת ממך, בטפול הילדים ובנקיון הבית'. מלים פשוטות אלה גורמות לבעל להרגיש שיש הערכה למה שהוא עושה ולמען אשתו ובני הבית, ולאט לאט זה יתן לו כח לעשות אפילו יותר ממה שהוא עשה עד עתה. גבר ממצע, גרב שעות היממה הוא אהד מתוך רבים, הוא אינו מרגיש 'אני אהד יחיד ומיוחד' - כשהוא נוסע ברכב הוא אהד מני רבים, כשהוא נוסע באוטובוס הוא אהד מתוך הרבה אנשים, וכך הוא גם במקום עבודתו או בכולל שהוא לומד.

גבר מצפה שבמקום אהד בעולם הוא ירגיש 'אהד יחיד ומיוחד' - בבית שלו... שם הוא מצפה להרגיש מכבד ויקר בעיני אשתו ובני ביתו. ואם לאחר יום ארוך ועמוס שהוא מרגיש 'אהד מתוך' הוא יגיע לביתו ושוב הוא ירגיש כאהד מתוך כל בני הבית, ולפעמים חלילה אפילו פחות חשוב מהילדים, מיד הוא ירגיש חוסר ספוק פנימי שביא אותו לידי פעמים מיתרים, ולפעמים אחר זמן רב הוא יכול לרצות לפתך את הנישואין.

בעיני ראיתי גברים שנועסים ואפלו שונאים את אהד מהילדים שלהם. בעיני ראיתי גברים רבים המתנהגים לילדים שלהם בצורה מכונה ומזלזלת, וכשחקרתי לדעת מדוע אבא מתנהג כך לילדיו, גליתי שהוא פשוט מקנא בהם... בכל פעם אשתו מרעיפה על הילדים אהבה ודאגה לצרכיהם הפיזיים, ואלו אלי

מאמר השבוע



הנהגות מן



שאלות ותשובות



דוד המלך



לאשת החיל



פנינים מהפרשה



מוסר עם סיפור



בניית המקוה שבדרך...



שאלת אלקיכם!

03-8000770

זמני כניסה ויציאת השבת
הזמנים לפי לוח 'אור החיים'

| יום | ת"א | ח'פה | ב'ש |
|--------|-------|-------|-------|
| כניסה: | 16:27 | 16:27 | 16:31 |
| יציאה: | 17:19 | 17:19 | 17:23 |
| ד"ת: | 17:50 | 17:49 | 17:54 |

בירושלים: לנהוגים 40 דקות 16:11

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמתו לברכה ורפואה הצלחה בטל: 03-8000770
פרט ח-ן לתרום: בנק מרכנתיל 17, סניף 732 חשבון 7343 ע"ש יביע אומר



הנהגות מרן

רבנו הרב עובדיה יוסף זאוק"ל

מי העדים?

עדים קרובים - לכתחילה לא יהיו העדים קרובים למלוה הכותב את הפרוזבול, אך בדיעבד שהיו העדים קרובים, הפרוזבול כשר. (ילקו"י שביעית).

עדים כשרים - העדים הם גברים ולא נשים. ולכתחילה יהיו העדים יראי שמים שומרי תורה ומצוות כדת וכהלכה, אבל מי שעובר על איסור "לא תעשה" במזיד, פסול לעדות. למשל: המגלח זקנו בתער או האוכל מאכלים לא כשרים, וכל שכן המחלל שבת, הרי הם פסולים לעדות. וכמו כן, הצופה בטלוויזיה או גולש באינטרנט לא מסונן באמצעות מכשירי מדיה שונים ורואה בהם מראות אסורות המשחיתים את נפש האדם, כיון שעובר על לא תעשה מן התורה, שנאמר: "ולא תתורו אחרים לביבכם ואחרי עיניכם", הריהו פסול לעדות. וכאן המקום לעורר למסדרי חופה וקידושין, שפעמים לוקחים עדים שנראים כשומרי תורה ומצוות, אבל אינם שמים לב שאותם אנשים נכשלים בעוון הנ"ל ופסולים לעדות. ("ענף עץ אבות" עמוד שסג. סב הובא מצוות התלויות בארץ בהלכה ובאגדה).



שאלות ותשובות

מאת סורנו הר"ג יואל כהן שליט"א

שאלה: רצינו לדעת מה צריך לעשות אם קליפות הבנות שקדושות בקדושת שביעית (אוצר בית דין)?

תשובה: הקליפות של הפרי אף על פי שהם ראויים למאכל בהמה היות ובדרך כלל זורקים אותם מותר לזורקם אולם המחמיר להניחם בתוך שקית ואז להשליך כם לאשפה, תבא עליו ברכה. ילקו"י שביעית עמ' תנו.

שאלה: שמעתי שאסור לתת לגוי סתם מתנות שכתוב "לא תחנם" ויש לנו פועלים בבניין שמבקשים ממני להכין להם קפה האם יש עם זה בעיה להכין להם קפה?

תשובה: מרן ביור"ד סי' קנא סעי' יא כתב וז"ל "שאסור ליתן מתנות חנם לגוי שאינו מכירו" וזה דווקא שאינו מכירו שאין לו תועלת מזה, אבל אם מכירו וכל שכן שעובד אצלו או אצל יהודי אחר ומכוון בזה שעל ידי שיביא לו גם הוא יעבוד יותר טוב מותר. ולכן מותר להכין להם קפה, ותחשוב בליבך שאתה נותן להם בשביל שיעשו עבודה טובה.

שאלה: שלום לרב ראייתי לאחרונה אנשים עם טלית (גדולה) בצבע שחור ורצייתי לדעת אם אין בזה בעיה הלכתית?

תשובה: אע"פ שמעיקר הדין הטלית כשרה כמבואר במרן סי' ט ס"ד, מ"מ אין ראוי לעשות טלית אלא רק בצבע לבן שדעת הרמב"ם ורש"י שהטלית צריכה להיות בצבע החוטים כמבואר במרן שם. וגם שיש ענין בזה ע"פ הסוד כמבואר בכה"ח שם, ולכן אין לשנות ממנהג ישראל. רק במקום צורך כגון חייל שיש לו טלית קטן בצבע ירוק וכדו', מותר.

שאלה: רצינו לדעת אם יש בעיה לתלות בתוך בית הכנסת תמונות של רבנים ואדמו"רים?

תשובה: אסור לתלות תמונות וציורים של רבנים ואדמו"רים בבית הכנסת, ויש בזה גם חשש ח"ו שמתפללים חס ושלום לאותה הדמות, וכמו שהאריך בזה מרן רבינו עובדיה זאוק"ל לאסור אפילו צורות של אריות. יחזה דעת ח"ג סי' סב. פרק ב' הל' י'.



דוד המלך

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

המלך דוד

דוד עומד לפני שאול

במאמרים הקודמים הרחבנו על המנוחה שישלח ישי לשאול המלך והפונות העמוקות שהיו צפונות בה דבר שהועיל לשמירה וגנה על דוד המלך שלא יפגע. לאחר שהגיע דוד המלך לארמונו של שאול, החל לשורר ולנגן למלך, וכששמע שאול את נגינתו של דוד רוח לו, ובקש רשות מישי שדוד ישאר בביתו באופן קבוע, וכן החל דוד לשהות לצד המלך, ומיהר מאוד הפך דוד מאיש מנגן לנושא פליו של שאול המלך, ולא רק זאת, אלא שדוד המלך היה אהוב מאוד על שאול, וכפי שתאר זאת הנביא (שמואל א טו, כא) "ויאהבהו מאוד".

ארוע חולף או 'מסר משמים'

מגישתו של ישי אנו יכולים ללמד דבר נפלא לחיינו, כששי חשש לחייו של דוד, הוא הבין שלכל דבר גשמי יש גוש רוחני, ואם יש קושי בעולם שלנו עלינו לבקר מהיכן הוא נובע למעלה, וכשמסדרים אותו, גם השפע שירד לעולם שלנו יהיה שונה, כדברי הגמרא (שבת נה ע"א) 'אין יסורן בלא עון'.

וכפי שמשפרת הגמרא (ברכות ה ע"ב) על רב הונא שהחמיצו לו ארבע מאות חביות יין, שזוהו נזק פספי עצום, והלך רב הונא לבית המדרש לבקר עם החכמים מדוע טובבו לו מן

הרזרבי היה עליו לשחקר בורג שלאחר מכן נפל לו לתעלה בצד הכביש, והיה צריך לחפש אותו, וכך עברה עליו חצי שעה בשמש ובחם כבד עם ידים מלכלכות מהחולפת הגלגל, פשחור לרכב אמר לבורא עולם, רבונו של עולם הבנתי את המסר, אם לא הייתי משייר את הטרמפיסט בשמש גם אתה לא הייתי מוציא אותי מהרכב, אבל פשלא חסיתי על הטרמפיסט העומד בחם נתת לי להרגיש את החם השורר מחוץ לרכב, באותו מעמד הוא קבל על עצמו להשתדל יותר לעצור לטרמפיסטים.

השמים נזק עצום כל כך, ומהו המסר שעליו להתחזק בו, וכן פשנפל רב פפא מן הסלם (בבא בתרא י ע"א) הלך לבית המדרש לבקר מהו המסר שרצו לומר לו משמים, משום שפילה מן הסלם היא פנין סקילה, ענש הנתן למחללי שבת או עובדי עבודה זרה, ולכן תמה האם מחשיבים אותו בשמים כמחלל שבת או כעובד עבודה זרה? למדנו מפאן, שחכמי ישראל לא נתנו לארועים לחלף על ידם מבלי להתבונן, אלא טרחו לבקר מהו המסר משמים, פשם שעשה דוד המלך. הטרמפיסט והפנצ'ר

גישה נפלאה זו יכולה לעזור לנו בחיים. וכאשר יש לנו תקלה, נוכל להתבונן ועל ידי כך להבין את המסר שבורא עולם מעביר לנו וכפי שספר לי יהודי שנסע לצמת האלה ביום שניפי וחס, והנה הוא רואה מישהו ממתין בצד הדרך ומבקש שיעצרו לו טרמפ, בדרך כלל הוא עוצר לטרמפיסט, אך באותו יום הוא מהר מאוד והיה גם עיף, ולא היה בכוחו להתעכב עוד רגע אחד על הכביש, אפילו לא את הזמן הקצר שאורך להעלות נוסע לרכב, ולכן התעלם מן הטרמפיסט והמשיך בנסיעתו, והנה לאחר כמה דקות נקרע לו הצמיג ובגס לא התרחשה תאונה, אבל גם החלפת הגלגל לא הייתה קלה על מנת לשחרר את הגלגל

לרכישת ספרי הרב אליהו עמר: 'מעבר לסגלה' על הודע שמשון. 'המלך דוד' על ספר שמואל א. הכנסו ל: אופקים בוקס או בנ"ד 055-67-25-138





פנינים מהפרשה

לא לשכוח את המפתח!

וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבידים אותם ואזכור את בריתי (ו. ה)
לפי רבנו הספורנו קיימות שלש סיבות לגאולת עם ישראל ממצרים: הראשונה "זכות אבות", השנייה "ברית אבות" כפי שהבטיח הקב"ה לאברהם בברית בין הבתרים, וזוהו שנאמר בפסוק הקודם "וגם הקמותי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען", והשלישית "וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבידים אותם ואזכור את בריתי". השאלה היא, אם יש זכות אבות ויש הבטחה בברית בין הבתרים, מה הצורך בסיבה השלישית שהיא נאקת בני ישראל ותפלתם מעומק הלב? מבאר הספורנו כי מאחר ששקעו במ"ט שערי טומאה, הם היו כל כך רחוקים ממצב של אפשרות להיגאל ולהקרא עם ה', עד כדי כך שהמלאכים בעת קריעת ים סוף קטרגו ואמרו "הללו עובדי זרה והללו עובדי עבודה זרה". במצב כזה, גם אם היו נגאלים לא היה שייך שיקבלו את התורה ויכנסו לארץ הקודש. ההתקרבות וההתעלות נעשתה רק על ידי נאקתם ותפלתם בצד להם. רק כך נהיו ראויים וזכר להם ה' את בריתו, כענין שנאמר "וירא בצר להם בשמעו את רנתם ויזכור להם בריתו" (תהלים קו, מד).
נמצא כי למרות הזכויות הרבות, ללא מפתח התפלה, לא ניתן לזכות בכל הטובות.

*

הענין יובן במשל לתייר שנסע לבית מלון מפואר, ולאחר שעות נסיעה מתישות הגיע למחוז חפצו. התשלום ניתן מראש, הכל סודר עד לפרטים הקטנים, ואף המפתח נשלח אליו בדואר. ביקש האיש להיכנס כבר לחדרו במלון ולפוש מעט, אך כשהגיע לפתח החדר, טפח על מצחו בצער, נזכר שאת מפתח החדר שכח באחד האתרים בהם טייל.
והנה, הבחין בצד במפתח זרוק. ניסה את מזלו, ולשמחתו המפתח אכן נכנס לחור המנעול, אך לא הצליח לטובבו. עלה בדעתו לשפשף את שיני המפתח בחוזקה, ואכן לאחר פעולה זו הצליח לפתוח את הדלת לרווחה.

בדיקו כך פועל מפתח התפלה. התפלה היא המפתח הפותח את הדלתות והשערים לכל העולמות, וגם כאשר נגזר על האדם לזכות בשפע של רוחניות וגשמיות, אם אין לו את המפתחות שהם התפלות והבקשות, הוא לא יזכה בשפע.

אבל לעתים גם בתפלה פשוטה לא די, פעמים צריך את הנאקה והצעקה: ה' הצילני! ("שמעתי את נאקת בני ישראל"), כמו מפתח צריך לשפשף את שיניו על מנת שיפתח, ואז התפלה בוקעת וקיעים. (ועיין עוד ב"אוצרותינו" בראשית ב, ה).

*

מנהג אפוף מסתורין היה לבעל שם טוב הקדוש. מדי פעם במוצאי שבת היה עורך נסיעה לאי-שם, ומצדד עמו כמה מתלמידיו, אשר לא ידעו את מטרת הנסיעה וסיבותיה. העגלון היה מוכן ומזומן יומם ולילה לכל אשר יושת עליו מפי הבעל שם טוב, בליל שלג סוער כמו בעת שרב כבד. במוצאי שבת אחת, הורה הבעל שם טוב לתלמידיו להצטרף אליו לנסיעה. לאחר נסיעה ארוכה, הגיעו לביתו של יהודי כפרי אחד. למראה האורחים הבאים בצל קורתו, אורו פניו של הכפרי, היה זה יהודי חסיד וירא שמים, שלא זכה בכל יום לקבל אורחים יהודים.

הזדרזו האיש וערך לפניו שולחן לסעודת 'מלוה מלכה', אך מכיון שעני דל היה, לא היה בידו מה להגיש זולת מעט ממאכלי השבת שנתורו.

מלרבה הפליאה, פנה הבעל שם טוב אל הכפרי ואמר בחוסר שביעות רצון: "זהו זה? אין די בכך! יש להוסיף עוד מאכלים...". התלמידים, המה ראו כן נמנה, אך בהכירם את רבם, ידוע ידעו כי יש דברים בגו.

נכון, נכנס הכפרי אל המטבח ותר אחר מאכלים נוספים, אלא ששב בידים ריקות. לא ידע היהודי את נפשו, ומרוב צער התכנס בפנית הבית והחל לבכות ולהתפלל מעומק לבו: "רבונו של עולם! תן לי שאוכל לתת לאחרי".

בסיום הסעודה הדלה, הודו הבעל שם טוב וחבורתו לכפרי על האירוח, ועשו דרכם חזרה.

לשנה אחרת, לקחם הבעש"ט שוב לאותו כפרי, ומה השתוממו לגלות כי בקתתו המטה ליפול של האיש, הפכה לארמון רחב ידים, גינה מעטרת אותו סביב, ובתוך הבית רהיטים יקרים וכלים נאים.

חרד האיש לקראתם, וערך לכבודם סעודה גדולה מלאה כל טוב. בתוך הסעודה, סיפר להם כי בביקורם הקודם הם הניחו ברכה אל ביתו, ומאותו זמן, האירה לו ההצלחה את פניה ונהפף עליו הגלגל לטובה.

בדרכם חזרה, תלו התלמידים ברבם הקדוש עינים שואלות שיבאר להם סודו של דבר. "דעו" אמר להם הבעל שם טוב "מן השמים רצו להשפיע על אותו יהודי שפע טובה וברכה, אך הוא תמיד הסתפק במה שיש לו ולא התפלל על כך.

"היתה חסרה איפוא תפלה קטנה כדי שיקבל את כל השפע שראיתם. בכך שדחקתי בו להביא מאכלים נוספים, עוררתי להתפלל ומזלו התהפך".



לאשת החיל

השם ילחם לכם

"הלו?" -

"שלו, מדברת הגנת שרה, אפשר את אמא של תמר?" -

"מדברת, שלום לך" -

מה גרם לגנת שרה, העסוקה עד מעל הראש, המובילה גן של 35 בנות מתוקות בנות 5 להתקשר באמצע הערב לאמא של תמר?!

קולה של שלומית, אמא של תמר, החל לרעוד, היא חשדה שכנראה משהו לא כל כך טוב יש בפיה של הגנת שרה.

"שלו שלומית, הכול בסדר, רציתי רק לומר לך ש....." -

והחלה לשטוף את אמא של תמר הבת המתוקה עם 2 הצמות.

"היא כל היום רצה ומשתוללת, עושה הפוך ממה שמצווים עליה, מרביצה לבנות אחרות, לא יושבת בריכוז, מוטוריקה עדינה על הפנים, וגסה - טעונה שיפור, אוכלת עם הידיים, יצירות מבולגנות ומלוכלכות, בקיצור - אבחון. דחוף. אולי ריפוי בעיסוק, אולי רופא התפתחות, לשיקולך. אבל משהו לעזרה ראשונה. דחוף".

טוב, שלומית ידעה שתמרי המתוקה שלה היא לא הדבר הכי ממושמע שיש... אבל לא חשבה עד כדי כך... כמו רעם ביום בהיר, לא ידעה האם מה לעשות, שהרי כל 7 ילדיה האחרים, ברוך השם, מסתדרים במסגרות החינוכיות, אמנם מוישי קצת הפריע לרבה, אבל זה היה רק פעם אחת, והרבה בקושי העיר.

אז שלומית היא אם "טריה" בתחום. אבל מסביבה ישנן הרבה אמהות שיש להן הרבה מה לומר בנושא.

חלקן יגידו שהגנת קצת מגזימות והן רוצות שכולם יהיו רובוטים שקטים, חלקן יעודדו את הטיפול בכדורים ובמרגיעים למיניהם, חלקן יעודדו רק את החלק של טיפול רגשי... וחלקן... לא ידעו מה לעשות עם כל המידע הזה.

יום למחרת בבוקר, בשעה ששלומית עוד לא החליטה כיצד לפעול, הזדמן לה מאת בורא העולם לשמוע שיר.

שיר שהיא שמעה הרבה פעמים. אך היום, היא הבינה קצת יותר את משמעותו. "השם ילחם לכם ואתם תחרישון... השם ילחם לכם ואתם תחרישון... אם נעשה רצונו, הוא יעשה רצוננו... הוא אבינו, הוא מלכנו מושיענו... נישא עיניים ונתפלל כי עמנו אל".

וכך שוב ושוב שלומית השמיעה את השיר... והתחזקה. רקדה ושמחה ושרה "השם ילחם לכם ואתם תחרישון!" "הקב"ה יעשה הכול, השם הוא אבא של הילדה. אבא! אתה אבא שלה, אתה תטפל בזה, אתה תעשה שהכול יהיה בסדר. אתה, אבא, תלחם - ואני אחריש... וכן תחזקה באמונה כנה שהקב"ה יעשה הכול. פשוט הכול.

מוטלת עלינו חובת ההשתדלות, אבל בלב - להשליך הכול על הקב"ה, שהוא יעשה! אנחנו נחריש!

עד כה, בלי לעשות מאומה בנושא, כבר נגולה אכן מליבה של האם המודאגת, עצם הידיעה והרגשת הביטחון שהקב"ה דואג ועושה וזוהו לא בידיים שלה... כבר שווה מיליונים, כבר מרגיעה ונותנת יכולת לחשוב ולהחליט בבהירות ולא בפזיזות.

בהרגשה זו ניתן לעשות הכול. לבדוק, לאבחן, ללכת לרופא, לטפל. אך ורק מתוך ביטחון אמיתי בהשם יתברך שהוא עושה הכול ולא עלינו המלאכה לגמור. ברגע שאמא לחוצה ממה שאומרים לה ורוצה לפעול במידי. לא מתוך אמונה וביטחון, זה יוצא כמעט תמיד בלחץ, בחוסר רוגע ושלווה. מלבד החלטת הפזיזה או המושפעת מהסביבה (ולא בטוח המוטאמת לילד הספציפי), זה משפיע מאוד על הילד. הילד מרגיש שאמא שלו לא בטוחה בו ואף מסכימה עם הגנת, ומסיק שכל העולם חושב עליו דברים רעים.

מי יגן על הילד אם לא את?

מבחינתו, אמא שלו זה כל העולם שלו. צריך לנצל ניסיונות מעין אלו ולהשתמש בהם לדברים חיוביים.

מעכשיו מוטל על האמא להראות (לעצמה - לצוות החינוכי - ולכל העולם) רק את הנקודות החזקות של הילדה! לעומת מה שכולם יגידו.

לעמוד מהצד השני, החיובי, ותמיד לומר עד כמה היא טובה, ובמה.

להדגיש את הדברים הטובים שהיא עושה, בעיני עצמה ובעיני כולם.

זהו הטיפול הריגשי המוצלח ביותר מאז ומתמיד. תנסי!

לרכישת הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת מחברת הטור: 0548491930



מוסר עם סיפור

סאת הרב יעקב עמר שליט"א

הפדור מהרובה שהקים בעלי תשובה

בפרשת השבוע ממש מתחילה הגאולה, בסוף הפרשה נראה שאפילו משה רבנו כביכול לא מבין על מה הסבל הנוראי של כלל ישראל, אבל משה ראה והבין שהכל מושגח לפרטים והכל מופעל לטובת עם ישראל, והסיפור הבא ימחיש לנו ויחזק אותנו בדבר זה.



תורה ומצוות, וכבר החזון איש אמר שאסור לדון את מי שעבר את השואה ויצא לתרבות רעה. אבל עם זה שחיו כחילונים גמורים, סיפור הגבורה של הסבא היה נכס חשוב במשפחתם. יום אחד בנם קצין בחיל האוויר, נכנס למסעדה טריפה, הוא עמד בתור לשלם על נתח חזיר צלוי, ופתאום קפץ לו הסיפור של הסבא. הוא אמר לעצמו: "רגע, מה קורה פה, או אני משוגע או סבא שלי, הוא היה מוכן למות על מה שאני עומד בתור לשלם...!!?!!". הוא השליך את הנתח חזיר, והלך לברר מי המשוגע מבין השניים, הוא או סבו, וכמובן שזכה לגלות את יהדותו, וגילה באמת מי צודק. אותו בחור זכה לחזור בתשובה, והקים את הארגון המדהים 'ערכים', כן הרב יוסף וליס הוא הקצין שהיה בחנות והנין של ר' שרגא וינקלר הי"ד. למתבונן מהצד בתחילת הדרך אומר תראה ה' לא שמר עליו, הוא נהרג, מה אלוקים לא היה יכול לעשות נס שהכדור לא ייצא, אבל דווקא הכדור הזה שפגע והרג הוא זה שהקים את ארגון 'ערכים', כן ממש כך. יזכנו ה' להתחזק ביראת ה' ובאמונה שהכל מושגח והכל לטובה.

המלחמה עמדה להסתיים, והגרמנים ידעו שהם צריכים לברוח, לפני שעזבו הגרמנים אספו את כל אנשי המחנה, והודיעו להם שהם עומדים להשתחרר מחר. גרמני ימ"ש נטפל לר' שרגא ואמר לו: "אני יודע שאתה רוצה לחזור הביתה, ותוכל באמת לצאת מפה מחר, אבל רק בתנאי שתאכל עכשיו את חתיכת חזיר הזאת, ואם לא תאכל אני יורה לך כדור בראש". ענה לו: "גם אם תירה בי בראש, אני לא אוכל! אמר ר' שרגא בעוצמה יהודית אופיינית, והגרמני ירה בכדור... והרגו במקום. לאחר שהסתיימה המלחמה, בתו שניצלה מהמלחמה נישאה לבחור יוצאי פולין, מסדר הקידושין היה האדמו"ר מקלויזנבורג, שכתב את הכתובה בכתב ידו, הבת ובעלה עלו לארץ ונולדו להם שני ילדים, וסיפור הגבורה של הסבא נתגלה להם מאחד מהיהודים הניצולים שהיה נוכח במקום, ור' שרגא הרבה לחזק אותם שהכל לטובה ועוד ניצלו, ודווקא הוא סיים את חייו בטרagedיה כזו נוראה ביום האחרון של המלחמה... למרבה הצער כמו הרבה יהודים שעברו את השואה, הבת ובעלה לא שמרו

702

המסעדה

מסעדת תחמד מוכיח "יביע אומר"

ל"ר: יעיר בן ר' משה סקוועסני די"א

יש לכם שמחה במשפחה? ברית. חתונה. בר מצוה.

ידועה הסגולה לקיים סעודת עניים באותו היום לאנשים שאין להם. בתרומה של 400 ש"ח השתתפות ב"מסעדה" תהיו שותפים להאכיל למעלה ממאה ועשרים איש להצלחתכם

להשתתפות חייגו: 03-8000770

רוצה להיות שותף באחזקת תורה של 100 אברכים?

בית המדרש "יביע אומר" בבני-ברק מציע לכם שותפות גם באחזקת תורה וגם בעזרה למשפחות נזקקות.

בתרומה חודשית לבית המדרש אתה יכול!

לפרטים חייגו: **03-8000770**

ניתן להזמין לשיעורי תורה / אזכרה ברחבי הארץ רבנים מכולל "יביע אומר" 03-8000770

ניתן להזמין שיעורי תורה לעדה האתיופית בטל': 052-7657390 באזור המרכז

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב: 20,000 עותקים